

Lazetky Rezső (1898-1988)

Lazetky Rezső 1898-ban látta meg a napvilágot Óbudán. Tanulmányait 1913-ban kezdte meg az Országos Magyar Királyi Iparművészeti Iskola díszítőfestő szakán, ahol a növendékek hároméves középiskolai-, és kétéves felsőfokú tanfolyamon elméleti oktatás (és műhelygyakorlat) után professzionális iparművészekké váltak. A diákok a díszítőfestő szak képzései során végigjárták a klasszikus stúdiókat: gipszöntvényeket, virág-és gyümölcsmintákat rajzoltak és festettek, illetve ekkor már a tájképfestő tanulmányok keretében a szabadban másolták, rögzítették a természet jelenségeit. Lazetky ezek segítségével sajátította el az akvarellfestés (vizes festészeti technikák) fortélyait. 1920-ban kapta meg diplomáját az Iparművészeti Iskolán.

1921 szeptemberében munkát kapott az óbudai Textilfestőgyárban (Magyar Textil Festőgyár R.T.). A tehetséges és kiváló rajztudású, remek grafikus és festő Lazetky, textilmintarajzolóként kezdte meg pályafutását a gyárban, majd ún. technikai rajzolóból, illetve vésnökéből 1927-től műhelyvezető, majd 1946-ra osztályvezető lett, és első számú iparművészként tartották számon. Színes, virágmintás és figurális nyomott textileket – viseletkelméket és háztartási, enteriörtextíliákat – is tervezett. Nyugdíjba vonulásáig az óbudai Textilfestőgyárban dolgozott.

Lazetky Rezsőt egyrészt gyári textilmintatervezőként (alkalmazott művészet), másrészt akvarellista festőművészként ismerte a magyar művészet. Az Iparművészeti Iskola elvégzése után, mint jegyzett, a magyar művészeti élet, a Nemzeti Szalon, illetve a Műcsarnok kiállításain (Tavaszi Tárlat, Őszi Tárlat, Képzőművészeti kiállítások), vagy az Iparművészek Országos Egyesülete tárlatain rendszeresen debütáló festőművész, akvarell tájkép és plein-air festészetével képviseltette magát. A Nemzeti Szalon nemzetközi művészeti irányvonalainak (francia impresszionizmus, plein-air festészet, metafizikus festészet, realista és romantikus irányzatok) nyomán egy olyan szintetizálás bontakozott ki, amelyben Lazetky egy, a magyar népi kultúrából gyökerező motívumokkal és a tájjal operáló festészetet valósított meg.

1944-ben, a „Műterem” nevű galériában (Budapest, V. kerület, Kossuth Lajos utca) megnyílt gyűjteményes kiállításán 120 akvarellt mutatott be, amelyek őt a grand art (magas művészet) berkeibe emelték, s mint ilyen személyt, a korszak (1900-1940-es évek) klasszikus értelemben vett ipar-és képzőművész mintájává tették. Nyugdíjasként a Képcsarnok Vállalat számára készített vízfestményeket és képeslapterveket. 1988-ban, 90 éves korában hunyt el.